

אוסף סיפורים 'תרכז'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש –כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

אהבת עולם

ישיבה מבורכת בתלמידים היתה בעיירה קראסון שבפלך קייב שבאוקראינה, בראשה עמד הגאון רבי הירש שלעז זצ"ל. בין תלמידי הישיבה נמנו עשרות תלמידים שעסקו בתורה באהבה, חלקם הפכו לגאוני עולם. טובי המוחות והכוחות מהמחוז כולו ומחוצה לו הגיעו ללמוד בישיבה, שקנתה לה שם טוב כבית יוצר לתלמידי חכמים מופלגים.

אחד הבחורים שלמד בישיבה, הבנתו היתה איטית, מוחו בקושי הבין. לצערו כי רב, הוא התקשה להבין אפילו מהלכים פשוטים בסוגיות לא מורכבות, ועל אחת כמה וכמה סוגיות סבוכות או מהלכים עיוניים. למרות זאת, בער בו הרצון להבין את התורה ולהתחבר אליה, והוא נהג לבקש מכל בני הישיבה עזרה וסיוע, שיסבירו לו משפט אחד, שורה אחת, קושיא אחת או תירוץ אחד... המשימה היתה לא קלה, ומטבע הדברים – ניתן להבין כי הבחורים ניסו לחמוק ממנה, לא מרוע חלילה, אלא מתוך מחשבה כי זמנם יקר, ואין להם את הפנאי הדרוש. היטב הבינו, כי אם יתנדבו להסביר לו שורה אחת – הדבר יכול לקחת זמן מרובה, אותו העדיפו לנצל כדי ללמוד בעצמם. אך אותו בחור לא אמר נואש, יום אחר יום, שעה אחר שעה, היה הולך ומבקש מבחורים שיסבירו לו שורה אחת, מהלך אחד, משפט אחד – שיאירו את עיניו ולו במשהו, שיתנו לו לזכות בפרוסה קטנה מהתורה!.

רוב ככל הבחורים, הצליחו באדיבות ובנימוס להתחמק, לבד מבחור אחד – שריחם עליו מאוד והסכים להיענות לבקשותיו ולהסביר לו, פעם אחר פעם, בסבלנות ובבהירות. עם הזמן, וככל ששאר הבחורים חמקו מלסייע לו, הוא הפך ל'לקוח קבוע' של אותו בחור חלש, שהחל לבוא אליו מדי שעה... אט אט, פקעה גם סבלנותו של הבחור הרחום, והוא ביקש ממנו כי יואיל שלא לשאול אותו יותר משתי שאלות ביום... הבחור החלש פנה והלך בפחי נפש, מאוכזב וכאוב. הוא הבין שמעתה נגזר גורלו – איש בישיבה לא מוכן לסייע לו... הנה הבחור האחרון שעוד השיב לשאלותיו והסכים להיענות לבקשותיו – גם הוא דוחה אותו מלפניו.

עצוב ושבור הצטנף לו הבחור בפינת בית המדרש, והבחור הרחמן שהשיבו ריקם - עקב אחריו וגילה כי הוא רוכן על ספר כלשהו, כשבעיניו דוק של עצב ... אותו בחור קם ממקומו והחל להתקרב אל הפינה בלאט. מרחוק הבחין כי הספר עליו רוכן הבחור הלז אינו אלא סידור, וכשהתקרב עוד - נרתע לאחור בהתרגשות. הבחור האומלל, שלא הצליח להבין שורה אחת בתורה בכוחות עצמו, ועתה התאכזב שאיש לא מוכן לסייע לו - פשוט פתח את הסידור בברכת 'אהבת עולם', והוא שב ואומר, ברגש ובמתיקות, בדמעות ובתחנונים פעם אחר פעם: "אבינו אב הרחמן, המרחם, רחם עלינו ותן בליבנו בינה..." , והוא מוסיף ומתבל את תפילתו במילים בשפתו שלו, באידיש וברוסית, ומבקש: "אבא שבשמים, איני רוצה להצטרך לבריות, לא רוצה לבקש ולא רוצה להתאכזב. אבא, אתה נתת את התורה, פקח לי את העיניים להבינה לבד, תן לי את היכולת ללמוד ולהבין מה כתוב בה ומה פירושה!".

והבחור הרחום עומד מרחוק, עוקב בעיניו אחר ההתייפחויות העולות ויורדות: "לשמוע ללמוד וללמד - אבא, וכי אני רוצה להיעזר באחרים? אני רוצה להבין כל כך טוב, עד שייעזרו בי, שיבואו ללמוד ממני! רק אנא, ברחמים, פתח לי את שערי אורה, רצוני ללמוד תורה!". לבו של הבחור הרחמן לא עמד במראה קורע הלב, והוא קרב אליו, הניח יד רכה על כתפו, התנצל על שהשיבו ריקם לפני שעה קלה, והציע לו לבוא ולשאול כל שאלה שירצה בכל זמן שיבקש. ואכן, הבחור הלז ניצל היטב את טוב לבו, היה מרבה לשאול ולבקש להבין, עד - - - שיום אחד, תפילתו נשמעה. בורא עולם פתח לו את השערים ולפתע דברי התורה החלו להאיר לו, והוא התחיל להבין אותם היטב. במשך הזמן הוא הפך לאחד מהאריות שבחבורה, דמות מופת בהיכלה של הישיבה!. את הסיפור הזה סיפר יהודי מבוגר אחד למרן הגרא"מ שך זצ"ל, בהוסיפו: "אני למדתי באותה ישיבה, ואני זוכר את שני הבחורים הללו. לימים, כל בוגרי הישיבה הצליחו איש איש בדרכו, אבל הוא - אותו בחור שבכה והתחנן לזכות בתורה - הלא הוא הפוסק הנודע פלוני, שרבים ביהדות ארצות הברית הולכים לאור פסקיו ומודרכים לאורו!. ראו עד היכן כוחה של תפילה - הרי הוא היה בעל המוח החלש ביותר בחבורה, ולבסוף - הוא הגאון המפורסם ביותר מבין בוגרי הישיבה .!"

סיפור זה ללמדנו בא: אין ספק שיש מי שנתן לו ה' יותר כשרונות, ויש מי שפחות. אין ספק שיש מי שניחן ביותר התמדה, ויש מי שפחות. ובאותה מידה - אין ספק שכל הקשיים, המהמורות, המצוקות וההתמודדויות שיש לכולנו בלימוד התורה - יכולים לפקוע ולהיעלם מהעולם כהרף עין, בתפילה אחת מעומק הלב, עם כל הרגש, בדמעות, בתחנונים על החיים!.

הנה אנו ניצבים ברגעי ההזדמנות, בחג מתן תורה, כשאבא שבשמים פותח את האוצר ומבקש להשפיע עלינו תורה, אהבת תורה, התמדת תורה, חשקת תורה, הבנת תורה, בהירות התורה. עכשיו השערים פתוחים...! ילד, בחור, אברך, אבא, סבא, כולנו - זה הזמן לבוא לבורא עולם

ולהתחנן, לספר על הקושי שמפריע לנו ללמוד, לבקש על מה שעוצר אותנו מלהתחבר, לנצל את עת הרצון המופלאה הזו! ואם כך נעשה - נצא מחג השבועות ברכוש גדול באמת. נקבל את התורה, נפתח לעצמנו את שעריה, נוכל להתרפק עליה ולהיות מחוברים עימה עד אין קץ, לנצח נצחים.

בזכות כיסוי הראש . (ברכת דוד)

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א:

מרת ג"ד מארה"ב, בעקבות שיעור ששמעה, קיבלה על עצמה שלא תצא מפתח ביתה ללא כיסוי ראש. והנה בוקר אחד יצאה למרפסת ביתה, והדלת נטרקה אחריה וננעלה. כדי לחזור לביתה הייתה חייבת לצאת מהמרפסת לרחוב ומשם לדלת הראשית, אך איך תצא לרחוב ללא כיסוי לראשה? לבה לחש לה: "אל תוותר, הרי קיבלת על עצמך לא לצאת לרחוב ללא כיסוי ראש!" צילצלה, איפוא, לבעלה מהפלאפון ובקשה שיבוא לבית ויפתח את דלת המרפסת. בעלה, שהיה כבר בעבודה, אמר לה: "אני באמצע פגישה! שימי יד על הראש ורוצי לבית מהדלת הראשית!" אך ליבה לחש לה שוב: "קיבלת קבלה, קיימי אותה. יש כאן ניסיון. תתגברי, בע"ה!" "אני נשארת בחוץ עד שתגיע." – אמרה לבעלה.

בעלה סיפר, אחר המעשה, שהשתאה לגדול ביטחונה. הוא סיים בזריזות את הפגישה ורץ לחלץ את אשתו העומדת בחצר ביתם ומחכה. ממש צדקת! – עברה מחשבה של קורת רוח בלבו. לא עברו דקות אחדות ובעודו נוסע במהירות לעבר הבית, פיצוץ אדיר החריש את אוזניו והקפיא את דמו. במגדל התאומים במנהטן נכנס מטוס נוסעים והתפוצץ, וכעבור דקות אחדות מטוס נוסף נכנס למגדל השני, ואט אט החלו שניהם בוערים עד שקרסו בקול רעש אדיר כשהם קוברים תחתיהם למעלה משלושת אלפים הרוגים, השם ישמור, וביניהם יהודים. מהקומה שבה היה אמור לשבת בעלה במהלך היום לא נותרה אבן על אבן. כשהצליח לקלוט את אשר קרה, צעק מתוך ההלם: "כיסוי הראש שלה הציל אותי! היא הצילה את חיי!" בודאי שהמצווה הצילה את חייו, כי בעבור מסירות נפש על צניעות משלמים הרבה מאוד מן שמיא.

המתחרה הטוב [מתוך 'האמנתי ואזמרה']

העובדה דלהלן מפי בעל המעשה ממחישה לנו קצת מהי 'הארת פנים' מן השמים:

"שמי ג'ונתן. לפני ארבעים שנה אבי ע"ה הוריש לי צרכניה בשכונת יוקרה בעיר גדולה. הצרכנייה נמצאת בלב השכונה שמוקפת בבניינים גבוהים. אנחנו היינו המרכז הקמעונאי הגדול כך שכולם קנו אצלנו. מצב ההכנסות היה בס"ד במצב מצוין. את רוב רווחי העברתי לידי של ידיד טוב שלי, "צ'נג'ר" - חלפן כספים ירא - שמים, שנהג לעסוק בהשקעות אטרקטיביות

בבורסות העולם וכולנו סמכנו עליו. היה לנו 'היתר עיסקה' ואת הרווחים השארתי אצלו שימשיך להשקיע. בנוסף, היה לו גמ"ח גדול להלוואות, והוא עמד לימינם של רבים וטובים, יהודי מורם מעם.

לפני כעשרים שנה, לפני שיצאתי לפנסיה, רכשה חברת מזון גדולה, צ'יפ שמה, בנין בן שתי קומות כחצי קילומטר מהצרכניה שלי, ופתחה במבצע הוזלות. הרגשתי די מאוים, ובמידה מסוימת איבדתי לקוחות, לא הרבה, אבל מספיק כדי שאבחין בצמצום בן מספר אחוזים בהיקף ההכנסות. להגיד שהורדתי מחירים בעקבות הנגיסה של חברת המזון הגדולה? לא הורדתי. לצרכניה שלי יש שם טוב, היא נחשבת ואהודה, ומבחינתי מעשי הצדקה והחסד שעשיתי מיגנו אותי מפני מפולת או בריחה של קונים. הרי הקב"ה זן ומפרנס, ומה לי לדאוג?!... אבל דיבורים לחוד ודאגות לחוד...

חצי שנה אחרי פתיחת הסופרמרקט של חברת צ'יפ. קולטת אוזני שיח ושיג בין שני קונים שלי: "שמעת רבינוביץ? חברת צ'יפ משווקת המזון, עומדת לרכוש את חנות ההלבשה 'קוט', זו שנסגרה לפני חודשיים, זו שניצבת ריקה מול המכולת של ג'ונתן. עשרים מטר מעבר לכביש". חשבתי שאני מתעלף. צ'יפ הולכת לפתוח סניף נוסף מולי. דבר שיגרום לי - מיידית - צניחה תלולה במכירות. הסניף של 'קוט' גדול פי ארבע מהצרכניה שלי, והם בוודאי ימשיכו במבצעי ההוזלה שיגרמו לי נזק מידי.

התקשרתי לעורך הדין שלי 'פיצמן', ובקשתי שיבדוק האם 'קוט' סגרה עם צ'יפ, או שנוכל גם אנחנו להיכנס למשא ומתן על רכישת החנות הסגורה של 'קוט'. כעבור שעתיים חזר עם בשורה טובה: "ג'ונתן, המשא ומתן בעיצומו. צ'יפ מוכנה לשלם ל'קוט' חצי מיליון דולר, אבל ב'קוט' מסרבים, הם רוצים יותר". בקשתי מהעו"ד להיכנס למשא ומתן: "תוסיף עוד מאה אלף דולר ותנסה לסגור עם 'קוט'". במשך שלושה שבועות חברת ההלבשה 'קוט' מהתלת בי ובחברת צ'יפ' והמחיר מאמיר... תכל'ס, צ'יפ היתה מוכנה לסגור על תשע מאות אלף דולר ו'קוט' כבר הסכימה... עו"ד פיצמן נבהל ושאל: "ג'ונתן מה עושים, סוגרים?". נשמתי עמוק וחשתי מסוחרר. כבד עלי הסכום, אין לי רזרבות כאלה... אבל האויבים הללו, אנשי צ'יפ, יעשו הכל כדי למוטט אותי. לא אתן להם. אמרתי לו: "פיצמן יקירי, סגור עיסקה על מליון דולר, אין ברירה". בשעות הערב חתמנו על החוזה.

יצאתי לרחוב מביט בשמים, ואומר: "מהיכן אביא מליון דולר. וגם אחרי הרכישה. מה אעשה בחנות ענקית שצריכה שיפוץ בעשרות אלפי דולרים...". התקשרתי לידידי הצ'נג'ר שיבדוק מה היתרה שלי אצלו... הלוא כמעט כל מה שיש לי, זה אצלו. - "מיליון דולר", השיבני. - "או-קיי

ידידי, קח לך חודש מהיום, אני צריך את הכסף במזומן. אנא תתחיל לארגן. ישנו סעיף בחוזה שאם אאחר או אתחרט, אקנס בעשרה אחוז ממחיר הקניה, ורק זה חסר לי". ידידי הצ'נג'ר לא אכזב. יומיים לפני התאריך הנקוב העביר לחשבוני בבנק מיליון דולר. הכל העברתי לחברת 'קוט', והנה עומד לזכותי נכס חסר סיכוי, שאין מה לעשות איתו... אבל העיקר שהרחקתי מעלי את ה'מזיק' הקרוי - 'חברת המזון צ'יפ'.

שבועיים-שלושה אחרי שבוצעה העסקה, מתקשר אלי עו"ד פיצמן ואומר לי: "ג'ונתן תנשום עמוק..." חשבתי קרה אסון, "ג'ונתן קרה לך נס... לפני שעה נודע לי שידידך הצ'נג'ר פשט רגל, הוא עשה כמה עסקאות גרועות ואיומות, במקביל חצי ממניות הבורסה שרכש צנחו בשבעים שמונים אחוז, בשורה התחתונה הוא השאיר חובות של עשרות מיליונים לטיפוסים כמוך שעשו איתו היתר עיסקא... הלכה העיסקא והלך הכסף", כך סיכם עו"ד פיצמן. התיישבתי רועד כולי מול הקופה ועצמתי את עיני, לפתע הבנתי כמה הקב"ה רחמן וטוב אלי... הוא שלח אלי אויב אכזר - את חברת המזון צ'יפ שאיימה על פרנסתי... ניהלתי מולה מאבק נדל"ני עיקש, ורכשתי נכס שאין לי צורך בו... אבל בפועל הצלתי את ממוני, לולי זאת – עמל של שלושים שנה היה יורד חלילה לטמיון. היוצא מהדברים, שחברת צ'יפ למרות שהופיעה בדמות אויב, בתכל'ס נשלחה לטובתי... ועל כך - ועל עוד הרבה דברים - אני מודה לבורא יתברך.

הצופר שהתקלקל...

השבוע משום מה הצופר ברכב שלי הפסיק לעבוד... הגם שאני לא צפרן גדול, אבל פה ושם, צריך לעורר נהגים ואופנועים שתקועים ברמזור באיפון, לפעמים הרכב שלפניך משאיר דלתות פתוחות, ו"שוכח" שהוא מפריע לתנועה. אז בלא צופר, הרגשתי כמו אלם שאינו יכול לדבר. עולם שלם מתנהל סביבי, ואין לי תקשורת איתם, ממש מפחיד. בלית ברירה, ברוב המקרים נאלצתי להתאזר בסבלנות, או פעמים בודדות לגלגל חלון, ולהעיר את תשומת ליבם. הבעיה החמורה ביותר עבורי הייתה עם **ההולכי רגל**.

הולכי רגל, כשמם הם, הם פשוט הולכים, לצערי לא כולם מסתכלים ימינה שמאלה, ולא שמים לב איפה בדיוק הם הולכים, הם פשוט הולכים, וסומכים שיהיה בסדר. הצפירה הקלה, מזכירה להם, שמלבדם יש עוד מישהו בכביש: **רכבים**. וגם זה מזכיר להם שהם הולכים על **כביש**, ולא על מדרכה. כמובן שזכות הקדימה היא של ההולך-רגל, וחובת הזהירות היא על הנהג. אבל יש כאלו שפשוט קופצים לכביש, או שמהלכים בצורה שחוסמת את התנועה, הצפירה עוצרת אותם, ומכריזה שימו לב **אני נמצא כאן**.

בהקדם האפשרי, נסעתי לחנות חלפי רכב, התברר שהצופר תקין, ורק החיבור שלו יצא מהמקום, התיקון בוצע במספר דקות, ובמחיר סמלי מינימלי.

ביום שבת, ז' בסיון, בשנת אלפיים ארבע מאות ארבעים ושמונה לבריאת העולם בהיות הבוקר, נעורו ישראל לקול שירת המלאכים המקלסים את הקב"ה, ופתאום קול שופר חזק מאד בישר שקרובה הופעת כבוד ה', קול השופר הלך והתחזק כל העת. השופר הזה של מתן תורה, היה בבחינת "צופר" רוחני, שעצר את החיים השגורתיים של אבותינו, ותפס את תשומת הלב של עמו הולכי-המדבר, אותו קול שופר שהכריז את קיומו של מנהיג הבירה, עד שקול השופר התהפך לקולות הנראות לעין, כשיצאו מפי הגבורה הדברות הקדושות: אנכי ה' א-לקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'.

האירוע המופתי הזה מתחדש בכל שנה, אך הדבר תלוי בנו לחבר את ה"צופר" הזה אלינו. האם גם השנה נמשיך לשוטט בעולמנו, ואף נעסוק במצוות, ללא שימת לב היכן אנו "הולכים"? או אולי נשקיע בעצירה קלה של התבוננות, ונזכה לשמוע שוב את קול השופר הפנימי, המעורר בנו רגשות קרבה והכרת הטוב לה, כשנשאל את עצמנו, איך היו נראים חיינו בלא לימוד תורה ח"ו? או מה המשמעות של המצוות? המשמשות לנו ככללי זהירות במסלולי ה"דרכים" של החיים הסואנים.

חוטי החיבור אל ה"צופר" הזה, הם חוטים רגשיים דקים היוצאים מנימי הלב, החג הזה דורש איפוא הכנה רגשית ועצירה.

זכות התורה [מתוך הספר 'אריה שאג'-הגה"צ רבי אריה שכתר זצ"ל]

ידועים דברי רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל בספרו 'נפש החיים' (שער ד), שאם יהיה מצב שבכל העולם לא ילמדו תורה, אפילו רגע אחד - העולם לא יתקיים! כי התנאי לקיום 'חוקות שמים וארץ', הוא 'בריתי יומם ולילה' - שיהיה בעולם לימוד תורה ללא הפוגה יומם ולילה * * * . כידוע בשנת תשמ"א בעת שהעיראקים בנו כור אטומי, והיו בשלבים מתקדמים לקראת פצצת אטום, רצה ראה"מ דאז מר מנחם בגין לפוצץ את הכור, אבל שמעון פרס התנגד. "יצאת מדעתך?" טען פרס, "בשום אופן לא! הרי כל מדינות ערב תתקפנה אותנו, כל העולם יהיה נגדנו. בשום אופן לא!". ככל הנראה, פרס גם נקט באמצעים מעשיים כדי למנוע מבגין לצאת למבצע של השמדת הכור ... אולם בשלב מסוים נוצרו תנאים מתאימים ליציאה למבצע, הוא היה צריך להתבצע בדחיפות מרובה. התאריך נקבע לערב חג השבועות שחל באותה שנה בשבת.

בגין שלח לשאול את מרן הגרא"מ שך זצ"ל ואת הצדיק ה'בבא סאלי' זצ"ל, האם לצאת למבצע. ה'בבא סאלי' שאל: "באיזו שעה?", וכאשר השיבו לו: "בשעה שתיים עשרה". אמר ה'בבא סאלי': "חס וחלילה! שלא תעזו לעשות לפני השעה שלוש, תעשה בשעה שלוש, ותצליח". שאל הגאון רבי יעקב אידלשטיין זצ"ל את ה'בבא סאלי': "מה ההבדל בין שתיים עשרה לשלוש? בכל מקרה, זה יהיה למרבה הצער, בשבת, והדבר מותר רק מפני פקוח נפש". אמר לו ה'בבא סאלי': "אני אניד לך, בחורי הישיבות שאמורים ללמוד כל הלילה בליל שבועות, בדרך כלל נחים בערב שבועות. לאחר תפילת מוסף אוכלים סעודת שבת, והולכים לישון. עד שהם חוזרים לגמרא כבר תגיע השעה שלוש. בשעה שתיים עשרה עדיין אין מספיק תורה בעולם, כולם ישנים. אם הוא יעשה את זה בין השעה שתיים עשרה לשלוש הוא לא יצליח, אין זכות תורה. אם הוא יעשה את זה אחרי שלוש, כשרבים כבר חזרו לגמרא, הוא יצליח."!

ללמוד מסכת בבא בתרא [מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב אשר קובלסקי]

אל מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל נכנס יהודי, שחזותו העידה עליו כי הוא כאוב, משהו מעיק עליו מאוד. כשהגיע תורו לדבר עם הרב, החל לספר כי רעייתו לקתה במחלה די מסתורית, שכל צורת ריפוייה היא קצת מוזרה, אורכת הרבה זמן, והתוצאות כלל אינן מובטחות. "הרופאים אומרים שזה תהליך ארוך ומייגע שאולי יעזור ואולי לא, מה לעשות?" - שאל האיש, כשקולו מתרסק ובעיניו מבצבצת דמעה.

רבי חיים, כדרכו, פסק תשובה קצרה וחותכת: "בחג השבועות המתקרב, תקבל על עצמך ללמוד מסכת בבא בתרא". "בבא בתרא?!?" - תמה הלה, תמהו גם בני הבית. "מה עניינה של מסכת זו - הארוכה ביותר בש"ס ומהמורכבות שבה, שכל כולה עוסקת בדיני ממונות - למחלתה של האשה?, כיצד בבא בתרא מהווה סגולה לרפואתה?". "כן, בבא בתרא!" - פסק רבי חיים, ושב ושקע בגמרא שלפניו ... אלא שאחד מבני המשפחה ששהה במקום, חש כי זו חידה שחייבת פיצוח, ושב ושאל: "אבל למה דווקא בבא בתרא?, תורה היא וללמוד אנו צריכים - למה שילמד דווקא בבא בתרא". "?! חייך רבי חיים לרגע, הרים את עיניו, והשיב על אתר: "בחג השבועות נפסק כמה תורה יוכל יהודי ללמוד. אם יקבל על עצמו ללמוד בבא בתרא ויתפלל על זה, הרי שכך ייגזר בשמים. וממילא - יצטרכו משמים לספק לו את מנוחת הנפש שתאפשר לו ללמוד מסכת כה ארוכה, וירפאו את אשתו."!

סיפור מופלא זה, מאיר מה כוחה של קבלה טובה ללימוד התורה המתקבלת בחג השבועות. כיצד בורא עולם פותח את השערים ומעניק את הכוחות למי שמקבל על עצמו קבלה כזו - לעמוד בה בגבורה ולהצליח בה. ויותר מזה - ביום הזה, בורא עולם מעניק ישועות גדולות ונכספות לכל מבקשי הישועה, הזקוקים לישועה כדי לאפשר להם לעמוד בקבלותיהם בלימוד התורה. כלומר,

אם אנו זקוקים לישועה ברפואה, בפרנסה, או בכל צורך אחר, הרי שאם נקבל על עצמנו קבלה טובה בלימוד התורה בחג השבועות, הרי שביום הזה בורא עולם יושיע אותנו מהמצוקה, כדי לאפשר לנו לעמוד בקבלה הטובה הזו.

יהודי יקר, פותחים לנו את הדלת, נותנים לנו את ההזדמנות. כל שעלינו לעשות הוא לקבל על עצמנו קבלה טובה, לנצל את יום מתן תורה כדי להתחבר באמת ללימוד התורה, עם כל הכוח ובמלוא העוצמה. הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה נוספת בלימוד התורה: תוספת של כמה דקות לימוד, שיעור נוסף, חומר לימודי חדש. קבלה טובה בחג השבועות - מבטיחה שבורא עולם יסייע לנו לעמוד בה ויעניק לנו את כל מה שאנו זקוקים לו כדי להצליח בתורה.!

תוכי מדבר שהצליח להחזיר בתשובה (רבי שלמה לוינשטיין שליט"א) (נאה דורש" עמ' פו)

ומעשה שהיה כך היה :

הרב וליס מ'ארגון ערכים' החזיק בביתו תוכי מדבר. במהלך השנים למד התוכי לומר 'גוט שאבעס' וכן 'שמע ישראל ה' א-לוקינו ה' אחד'.

באחד הימים טיפס הרב וליס לגג ביתו כדי לתקן את הדוד. התוכי נח על כתפו. לפתע פרץ זרם מים רותחים לכיוון התוכי, ובאותו רגע הוא עף ונעלם. נערכו אחריו חיפושים, התוכי היה יקר וחשוב, אך ללא הועיל. התוכי נעלם ואיננו.

כעבור זמן מה נערך סמינריון לחילונים המעוניינים להתקרב ליהדות. הרב וליס הסתובב בין הזוגות, ענה לשאלותיהם, ובין השאר התעניין מה הביא אותם לכאן. וכך סיפר לו אחד האנשים: הלכתי לא רחוק מן הבית שלי, כשלפתע הבחנתי בערמת נוצות ירוקה על הרצפה. התקרבתי כדי לבדוק במה מדובר, והבחנתי בתוכי. ברגע הראשון הוא נראה לי מת, אך כשהרמתי אותו הבנתי שהוא חי. לקחתי אותו הביתה, טיפלתי בו במסירות עד שהתחזק והתאושש. הוא חזר לעצמו במהירות, לשמחתנו הגדולה. כעבור כמה ימים כשהגעתי הביתה, התוכי צורח לעברי "גוט שאבעס", ומיד לאחר מכן "שמע ישראל ה' א-לוקינו ה' אחד". הופתעתי. לא תכננתי לשמוע כאלו מילים מתוכי... האמת שגם התביישתי, אני בעצמי לא ידעתי לומר את המשפט הארוך הזה... שאלתי את עצמי, איך יתכן שתוכי יודע מה שאני לא יודע? החלטתי שהגיע הזמן ללכת לבית הכנסת ולדעת מילים של יהודים. אחרי התפילה בבית כנסת התחלתי קצת לשמור שבת. לבסוף אמרה לי אשתי: צריך לחתוך – לכאן או לכאן. אם זו האמת – נלך עליה עד הסוף. וכך אנחנו פה, ב'סמינר ערכים', רוצים לדעת ולהבין מה באמת צריך לעשות יהודי. כשחקר הרב וליס התברר כי הזוג לא הרחק מביתו, וזהו התוכי שלו שזכה להצטרף לפעלו של בעליו ולחקות אותו גם בהחזרה בתשובה...

